

Kağıttan Hayatlar

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 29 Eylül 2023

Düşlemsel bir çan eğrisi içine sıkışmışlığım yabana atılır cinsten de değil hani.

Ökçelerim ve aksak imgelerim.

Serzenişi olmayan bir güne uyandım sabahın erken saatinde ve tüm çitler kırıldı çitlembik sözcüklerin efkârının dumanı üstünde.

Seyisiyim dünün.

İçimde koşan bir yılki atı.

Adı konmayan şehrin ve şairin girizgâhında yeni bir hayat inşa ediyorum kendime:

Kimselerin bilmediği ütöpik sırlarım var.

Nemalandığım çok şey misal mi?

Dün koşuşturduğum kaldırımda banka oturan küçük bir çocuk babası peyda oldu ansızın: alışılmış bir görüntü aslında:

Babanın elinde koca bir bardak meyve suyu portakal kokusu burnuma kadar gelmişken:

Buraya kadar her şey normal derken başka bir çocuk beliriyor yakınlarında baba-oğlun: yaşı altı var yok bu yeni simanın ve devasa kâğıttan inşa edilmiş bir yığını çekiştiriyor belli ki yola erken çıkmış belli ki okulun yolunu çoktan unutmuş:

Ansızın kala kalıyor baba-oğlu gördüğünde boynunu bir büküşü var ki ardından yaşlar süzülüyor gözünden usulca.

Bir anda arabayı bırakıp koşmak istiyor adeta babası ve annesi her nerede ise.

Belki de kimsesizler mezarlığında saklılar belki de çocuğu haşince döven bir babası var.

Ne okul yolu ne de baba kucağı.

Demleniyorum yetmiyor:

Dertleniyorum.

Gidip kucaklamak istiyorum küçük kâğıt toplayıcısını ve küçük çocuğun içtiği meyve suyundan alıp da vermek geçiyor içimden lakin çocuk hızla sırta kadem basıyor:

Boğazımda düğümlenen bir şeyler var adeta firari bir duygu seremonisi.

Babasızlığın ne olduğunu bilsem bile bana bir ömür kol kanat germişken ailem...

Diğer tarafta meyve suyunu içen çocuk ve babası olup bitenden bihaberler ve öylesine neşeliler ki...

Nereye gittiğimi unutuyorum bir anda oysaki bir koşu eczaneye gidip gelecektim.

Ayırdına vardığım yeni şeyler var hele ki son bir yıldır evin ve annemin tüm sorumluluğu sırtımda iken.

Mıhlanıp kaldığım yerde kendi etrafımda dönüp yoluma devam ediyorum ve ısrarla gözlerim o küçük kâğıt toplayıcı çocuğu arıyor.

Ey, bir bardak meyve suyu sen nelere kadirsin ve elimdeki boş çantaya bakıyorum ki almam gereken şeylerin başında iken meyve ve de meyve suyu vazgeçiyorum bir anda.

Mevsim zaten darmadağın yapmışken beni üstüne de Eylül hüznü çöreklenmişken ve şimdi de bu olup bitenler...

Kıyısından köşesinden nasıplendiğim hayat ve rüzgâr öylesine hoyrat ki ve acemi varlığımla acele ile koştururken...

Yağmur hafiften atıştırmaya başlıyor ve banktaki adam bu sefer şemsiyesini açıp oğlunun ıslanmasını önlüyor ki karnı da çoktan doymuşken küçük beyin...

Adaletsizliğin biri bin para.

Yaşamakla yetinmek arasındaki o ince çizgi...

Tıpkı normal olmakla delilik arasındaki çizgiye benzeyen...

Bazen akıl sağlığımı korumakta zorlandığım anlardan birisi işte...

İçtimada evren ve melekler tüm çocukları koruyor Allah'tan üstelik sınıf, ırk ve yaş gözetmeksizin...

İyi ki de.